

Rachel Winters

SZERELEM SOKADIK LÁTÁSRA

Rachel Winters

Szeretem
sokadik
látásra

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Would Like to Meet

Copyright © Rachel Winters, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Orion,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 413 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Prológus

ÁTTÚNÉS

BELSŐ: EAST DULWICH, GIL KÁVÉZÓJA – DECEMBER 2.,
VASÁRNAP, ISTENTELENÜL KORÁN (DÉLELŐTT 10 ÓRA)

EVIE SUMMERS – húszas évei végén járó nő, szep-
lők, vállig érő göndör, vörös haj, az '50-es évek
stílusát idéző, élénksárga ruha, Dr. Martens ba-
kancs – a pult előtt toporog, szemlátomást majd
szétrobban az idegességtől.

A barista komótosan készítette a rendelésemet, én pedig ma-
gamban hálát adtam a gondosságért, amellyel a narancsot
kifacsarta. Rápillantottam a névtáblájára. *Xan*. Egyike azok-
nak a neveknek, amelyek a következő generáció színre lépését
hirdetik, azokét, akik meditációs gyakorlatot csinálnak egy
narancslé elkészítéséből. A sor egyre nőtt mögöttem, a dzsú-
szom pedig a zen magasságaiba emelkedett.

Habár ez egyszer nem érdekelt, hogy feltartom a sort: ma
szükségem volt *Xan* ráérős ténykedésére, mert így volt időm
összeszedni magam ahhoz, amire készültem.

– Felturbózzam valamivel?

Hacsak vodkával nem, Xan! – Mire gondolsz?

– A varázsszerre. Nincs jobb a macskajajra. – *Xan* kinyitotta
a markát: egy tojás volt benne. Intettem, hogy üsse csak bele a
mixerbe. Nem mintha szándékomban állt volna meginni.

Mostanra már reszketett a kezem, ami kétségkívül a segítségemre volt abban, hogy amire készülök, balesetnek tűnjön. Vettem néhány mély lélegzetet. *Meg tudod csinálni, Evie Summers*, biztattam magam.

Ha ügyesen csinálom, a végén a szegény srác nevével és – ha igazán jó vagyok – telefonszámával távozom.

Míg Xan az italt keverte, ránéztem a telefonomra: a JEMS csoportos cset aktív volt.

Jeremy: csinálja már? Evie, Evie, Evie! csinálod már? MONDD, HOGY CSINÁLOD!

Sarah: Maria, kiválasztottad már az asztalközepeket?

Jeremy: Sarah, eltévesztetted a házszámot, menj át a MENYASSZÖRNY csoportba. itt fontosabb dolgokról beszélgetünk

Maria: SRÁCOK! Evie, biztos vagy benne, hogy meg akarod tenni? már-mint, jesszus, remélem, hogy megcsinálod, de biztos vagy benne?

–Ta-damm! – Xan a magasba emelte a narancslevemet. Nagyot dobbant a szívem. Itt az idő.

Evie: na most!

A vasárnap kora reggeli időpont ellenére a kelet-londoni kávézó zsúfolásig megtelt. Egy akadálypálya állt előttem. Vadonatúj ruhában feszítő tinédzserek, akik mintha online divatoldalak hirdetéseiről léptek volna le – nincs ember, aki ne lenne túl öreg azokhoz a cuccokhoz. A laptopjukon dolgozó vendégek, akik úgy tettek, mintha még mindig nem értek volna az egyetlen csésze kávéjuk végére. Dögös anyukák tökéletes, játékbaba-szerű gyerekekkel. És ő: a ramoneses srác.

Korábban az egyik asztalnál ücsörögtem a laptopommal, ahonnan mindenkit láttam, aki belépett a kávézóba. Ekkor választottam ki. A nagy karácsonyfa mellett ült. A húszas

évei végén járhatott, helyes, szakállas, kockás inge alatt Ramones-pólót viselt, és inkább tűnt diáknak, mint felnőtt férfinak (pont az esetem).

Egyedül jött, nem viselt jeggyűrűt, nem volt gyereke – alapvetően megfelelt a leendő szerelmemmel szemben támasztott minimálkövetelményeknek. Szerencsés fickó!

Bár, ha őszinte akarok lenni, nem csupán megfelelt: nagyon is vonzónak találtam, ami miatt csak még idegesebb lettem. Ezekben a napokban ugyanis azzal a módszerrel próbáltam egy nekem tetsző férfit találni, hogy elképzelttem, milyen lenne együtt élni vele, aztán persze sosem szólítottam meg. Ellentétben azzal, amire most készültem.

A céltól néhány lépésre bukkantam fel az asztalok között. A srác a könyve fölé hajolt – Richard Herring: *Hogyan ne nőjünk fel?** –; ettől egy pillanatra elbizonytalanodtam. Ilyesmit olvas az én jövődöbéli szerelmem? De nem engedhettem meg magamnak, hogy válogatós legyek, így elkezdtem közelebb araszolni hozzá.

Még három lépés.

Kettő.

Egy.

Ott álltam mellette. Közelről még helyesebb volt.

Most vagy soha!

Felemeltem a narancslevet, miközben a szívem egyszerre dobogott a torkomban és vergődött a mellkasomban, akár egy kalitkába zárt madár.

Rajta, gyerünk, MOST!

A ramoneses srác nevetett valamin, amit olvasott... én pedig elmentem mellette.

A franca! Képtelen voltam megtenni. Pedig nem hátrálhatok meg.

*Az eredeti címe: *How Not to Grow Up!*

Mert talán most fogok megismerkedni álmaim férjével. A tekintetünk egymásba kapcsolódik, és abban a pillanatban mindketten tudjuk, hogy együtt fogjuk leélni az életünket, pont, mint a filmekben. Bár ebben a percben, kezemben egy pohár tojásos narancslével, a filmvászon elmondhatatlanul távolinak tűnt.

Olyan lassan totyogtam, amennyire csak tudtam, de végül csak visszaértem a helyemre. A nagy közös asztalnál ültem, és amíg távol voltam, egy férfi telepedett oda a kislányával. A harmincas évei közepén járhatott, elegáns volt, sötét hajú, és a vasárnapi lapot olvasta; IT-szakembernek néztem. A gyerek édes volt, úgy hétéves lehetett, kissé félrecsúszott copfokat viselt, és piros keretes szemüveget. A lábát lógázza egy könyvet olvasott. Úgy rémlett, már máskor is láttam őket itt.

Elővettem a telefonomat.

Evie: nem tudtam megtenni. miért gondoltam, hogy menni fog? mint a barátaimnak, nem az a dologotok, hogy megakadályozzátok, ha valami totális örültségre készülök?

Sarah: azt csinálsz, amit akarsz. amúgy meg ja, a dolog totál örültség

Jeremy: Evie, ne merészelj most meghátrálni! menj, csípd fel a te Hugh Grantedet!

Maria: meg tudod csinálni, Evie! vegyél egy nagy levegőt, és próbáld meg újra. hiszünk benned!

Jeremy: tedd meg a szerelemért! vagy legalább értünk

A barátaim többnyire épelméjű, intelligens emberek, jobban éreztem hát magam attól, hogy épp ők buzdítottak arra, hogy megtegyem.

Emellett igazuk is volt. Meg tudom csinálni. Vagyis muszáj megcsinálnom.

Épp elég ideig halogattam. Miközben ott tétováztam, az asztalomnál ülő férfi felnézett az újságjából, mintha fur-

csállná a viselkedésem. Igyekeztem úgy tenni, mintha egyszerűen csak elfelejtettem volna valamit, amiért most vissza kell mennem. *Ami igenis mindenkivel előfordul.*

Ez alkalommal a rövidebb utat választottam, ami azt jelentette, hogy el kellett furakodnom a dögös anyukák titkos társasága mellett.

Két, csinosan felöltöztetett, bociszemű gyerek állta az utamat, egyikük tejfölszőke, a másik egyenes, sötét hajú, és mindketten úgy festettek, mintha egy castingra érkeztek volna, a „gyerek, aki a legsötétebb rémálmaidban kísért” szerepére.

– Bocs, szeretnék elmenni. Kösz. Szóval, ha arrébb tudnátok... – Az italom kilöttyent a csuklómra; gyorsan kiegyenesítettem a poharat, mielőtt még több is kárba vészett volna. *Képzeld el, hogy a Sztárom a páromban Hugh Grant helyett, hogy véletlenül rálöttyinti az italát Julia Robertsre, egyszerűen kilapítja a mellkasán az üres poharat.*

– Légyszi, arrébb mennétek? – rimáncodtam halkán. A kölykök vigyorogtak. – Légyszi! – ismételtem el egy kicsivel hangosabban, miközben a ramoneses srácra pillantottam, hogy ott van-e még.

Az egyik anyuka – szőke haj, nevetséges, magas derekú mamifarmer és vadiúj edzőcipő – elfordult a fényes hajú, lófarkas barátnőjétől, akivel csevegett, hogy szemügyre vegyen.

– Valami gond van?

Az arcom azonnal lángba borult.

– Semmi! Elnézést. Csak el szeretnék menni.

A környező asztaloknál ülők felnéztek.

Lófarak megrázta a fejét.

– A mi gyerekeink szabadon döntenek. Vendetta, Justice,* mit szeretnétek?

* vérbosszú, igazság (angol)

Te jószágos ég! A gyerekek rám néztek, aztán megfogták egymás kezét.

Ha valakit vörös hajjal és fehér, szeplős bőrrel áldott meg az ég, annak az az átka, hogy a teste a legkisebb provokációra is az árulójává válik. Nem kellett hozzá tükör, anélkül is tudtam, hogy csupa vörös folt a nyakam és a mellem.

– Úgy nézel ki, mint egy répa! Nézd, anyu, ez egy répa! – kiabálta a kislány, talán Justice.

A fiú egészen eltorzult arccal óbégatott. – Kiütése van?! Fertőző?

– Ügyesen mondtad, Detty. De nem, a hölgy csak egy kicsit zavarban van.

– Én félek tőle – jelentette ki Justice.

Most már mind az öt anya engem nézett, én pedig mosolyt erőltettem az arcomra, és azt kívántam, bárcsak lenne bátorságom megmondani nekik, tuti, hogy a gyerekeik a középiskolában sokkoló élményt jelentenek majd mások gyerekeinek.

Ehelyett, még mindig lángoló arccal és nyakkal, megpróbáltam megkerülni az asztalukat. A mamák figyelték a küzdelmemet, miközben Justice, Vendetta és a többi gyerek (felteszem, Regret, Huge Mistake és Grave Error*) hangosan kuncogni kezdett.

A ramoneses srác ismét bekerült a látómezőmbe. Most holtbiztos, hogy megteszem. Egyenesen odasétálok, miközben a telefonomat nézem, és „véletlenül” nekiütközöm. Nagyon édes kis „hogyan találkoztunk?” sztorink lesz.

Ha nem figyeled, merre mész, elkerülhetetlenül nekiütközöl valakinek. Csak nem mindig te választod ki, hogy kinek.

A következő öt másodpercet mintha egy gyötrelmesen lelassított felvételen láttam volna.

* megbánás, óriási hiba, súlyos tévedés (*angol*)

Öt. A tekintetem a mobilom kijelzőjére tapad, felemelem a poharam, és gyorsítok.

Négy. A legeslegutolsó pillanatban felnézek.

Három. Az én arcomon szégyenlős mosoly, az övén réműlet.

Kettő. Ugyanis közben odaért hozzá a törékeny nagymamája, akit most védelmezőn ölel magához.

Egy. Nekiütközöm, a nagymama kettőnk közé szorul, miközben a poharamból útjára indul a narancslé.

Újra kiélesedett a kép. Kalimpáló szívvel hátraleptem, és megkönnyebbülten láttam, hogy egyikük sem ázott el. A drága nagymamának sem esett bántódása.

– Annyira sajnálom! Jól vannak?

– Nem, hála magának, maga kétbalkezes tehén! – Így a nagy. A ramoneses srác gyilkos tekintettel nézett rám. Sójajtottam. Valami azt súgta, hogy minket nem egymásnak szánt az ég.

Már épp meg akartam kérdezni, tehetek-e értük valamit, de sajnos ami felrepül, az le is esik. És a hirtelen támadt, dühös kiabálás azt is elárulta, hogy pontosan hová.

– Justice! Jól vagy? Beszélj a mamához!

Ó, *ne!* Még mindig az üres poharat szorongatva megfordultam.

A kis Justice tejfölszőke haja most élénk narancsszínben pompázott. Az anyja tébolyultan törölgette a csapzott tincseit, miközben a lányka kis arcán patakokban csordogált lefelé a lé. Detty vigyorogva nézte zokogó barátnőjét.

– Igazán nagyon saj... – próbáltam szabadkozni.

– Jól van a gyerek? – vágott közbe Detty anyja biztonságos távolságból.

– Nem, nincs jól. A rohadt életbe, Janet, dobj már ide egy nedves törlőkendőt!

Aztán úgy tűnt, valami bevillant Justice mamájának, mert

felém fordult, ahogy ott álltam, pohárral a kezemben. Egy-máshoz dörzsölte a ragacsos ujjait.

– Ez pontosan micsoda? – tudakolta.

– Csak narancslé – feleltem elfúló hangon. Erre kissé megnyugodott. – Meg egy tojás.

Felvisített, és még dühödtebben kezdte törölgetni a lányát, csak úgy lengett a szőke bubifrizurája.

Most egy másik mama szólalt meg: – Ó, istenem, Suze! Justice vegán?

A bőröm minden négyzetcentimétere lángolt.

– Segíthetek valamiben? Hozok szalvétát. – Kissé hisztérikusan viasszaladtam az asztalomhoz. Apa és lánya a könyvükbe merülve olvastak – ők voltak az egész kávézóban az egyetlenek, akik nem foglalkoztak azzal, mi történik. Letettem a poharat, és felkaptam az asztal szélén heverő szalvétájukat. A kislány erre felnézett... és rám kacsintott. Túlságosan ideges voltam ahhoz, hogy viszonozzam.

Suze szó nélkül kikapta a kezemből a szalvétákat, és a lánya szája elé tartotta.

– Nyújtss ki!

Justice kinyújtotta a nyelvét, és esküszöm, hogy közben egyenesen rám nézett. Suze elkezdte törölgetni, a mozdulataival mintegy aláhúzva a szavait.

– A. Gyerek. Allergiás. A. Tojásra. Ha csak egy szemernyit is lenyel... – Mintegy végszóra, Justice elsápadt, aztán csuklott egyet.

– Justice, mondd anyunak, hogy nem nyelted le!

A kislány böfögött egyet. Majd még egyet.

Ez nem lehet igaz! Ugye csak álmodom? Visszatartottam a lélegzetem, és komolyan elgondolkodtam azon, hogy otthagynom a laptopom meg a táskám, és kirohanok a kávézóból.

– Anyu, és ő fertőző? – érdeklődött Detty, a kis drága.

Justice úgy nézett ki, mint aki köhögni fog, csak épp... nem ezt tette.

Fénylő hányásáradat tört elő a szájából, olyan erővel, hogy amikor belecsapódott Detty arcába, a kisfiú egy lépést hátrátanorodott.

Az egész kávézó kővé dermedt, néma csend lett, csak a Detty irányából érkező csöpögést lehetett hallani.

Habár a dolog rettenetes volt – igazán, menthetetlenül borzalmas –, és én szörnyen éreztem magam, amikor a kislány sugárszerű hányása ismét telibe találta Detty felfelé fordított arcát, egy apró, bűnös részem azt gondolta: *Szóval ezért nevezték el Justice-nak.*

Csak azután bújtam elő a mosdóból, hogy anyák és csemeték – mélységesen felháborodva és fogadkozva, hogy ide többé be nem teszik a lábukat – végre elmentek. Xan elhárította az ajánlközöt, hogy segíték neki feltakarítani – a mamák nyilván már hetek óta örületbe kergették őt és a személyzet többi tagját a követelőzésükkel, hogy miért nincs külön női és férfimosdó. Még egy friss kávé is főzött nekem, ami az asztalomon várt. Hálásan intettem neki.

Apa és lánya még mindig ott ültek, pedig reméltem, hogy már elmentek, és nem kell szembenéznem senkivel. Az egyetlen okos dolog, amit tehettem, az volt, hogy felhajtom a kávé, összepakolom a holmimat, és soha többé nem térek vissza.

Letelepdedtem a laptopom játékony pajzsa mögé, és óvatosan körülnéztem. A kávézóban többé-kevésbé helyreállt a rend.

Szinte mintha mi sem történt volna.

Attól eltekintve, hogy az elkövetkező tíz évben, ha este lehunyor a szemem, mindig az aznap történeteket látom majd a szemem előtt.

Jeremy: na??? hogy ment? szóba elegyedtél Hugh Granttel?

Sarah: OMG Evie, mondd, hogy nem tetted meg, te dilinyós!

Maria: ha valakivel beszélgetnél, én itt vagyok

Lefelé fordítottam a telefonomat. Egyelőre túl korai lett volna újra átélni a traumát.

Megfogtam a kávémat, és a laptopom üres képernyőjére meredtem. Nem kellett mást tennem, mint gyötrelmes részletekbe menően leírni az imént történeteket, végül is elsősorban ezért csináltam.

Ahogy elkezdtem gépelni, elfogott az a bizsergető érzés, hogy valaki figyel.

A kislány. Úgy tűnt, arra vár, hogy mondjak valamit. Hátravettem a hajam, és beletemetkeztem a laptopomba, remélve, hogy előbb-utóbb csak elunja. Közelebb araszolt hozzám.

– Na? – szólt türelmetlenül. – Jól csináltuk?

– Tessék? – néztem rá értetlenül.

– Anette – szólt rá a férfi szórakozottan, és szelíden maga mellé húzta a lányát. – Hagyd békén a fiatal hölgyet. – *Fiatal hölgy!* Végigfutott a hátamon a hideg attól, ahogy ezt mondta. Mintha ő lenne az egyedüli felnőtt az asztalnál.

A kislány elhúzódott tőle, mire a férfi egy sor gyors kézmozdulatot tett. Jelnyelv, jöttem rá, és most már kiszúrtam a gyerek hallókészülékét is. A lánya rá sem hederített.

– Úgy tettünk, mintha nem láttuk volna, mi történt – magyarázta nekem. Majd, csak hogy világos legyen, hozzátette: – A hányást.

Úgy tűnt, az apja figyelmét teljesen leköti az utazási rovat.

– Az ő ötlete volt – folytatta a gyerek. – Azt mondta, amúgy is eléggé zavarban lehetsz. – A férfi lapozott egyet. – Na? Jól csináltuk? – Beletelt egy kis időbe, mire megszólaltam. Tudtam, hogy kínosan kellene éreznem magam, főleg, hogy

az apja nyilvánvalóan idiótának tart, de meghatott a kislány őszintesége.

– Jól – biztosítottam. – Köszönöm. – A gyerek arca felragyogott, az apja viszont továbbra is az újságjára összpontosított. Valószínűleg együttértett a családokkal, akikre épp az imént hoztam rá a frászt. – Bár nekem is rossz volt, nekik még rosszabb. Azok a szegény gyerekek meg az anyukáik...

A gyerek hevesen megrázta a fejét; a copfjai neki-nekicsapódtak a szemüvegének. – Azok szó szerint a halálos ellenségeink. Hetek óta törjük a fejünket, hogyan túrhatnánk ki őket innen.

– Fogadok, hogy ez nem jutott az eszetekbe – jegyeztem meg fanyarul.

Elvigyorodott.

– Anette vagyok – mondta. – Ő az apukám. – Könnyökével megbökte a férfit.

Az kis szünet után kezét nyújtott.

– Ben – szólt mereven.

– Evie – mutatkoztam be, és felöltöttem a legszebb, „teljesen normális vagyok” mosolyomat. A kezem egy pillanatra eltűnt az övében, majd a férfi visszatért az újságjához.

Anette előredőlt, és úgy bámult, mintha én lennék a legérdekesebb látnivaló az egész helyiségben.

– Időtlen idők óta te vagy a legjobb dolog, ami itt történt – jelentette ki.

– Ez nagyon kedves tőled – feleltem, eldöntve, hogy ezt bóknak veszem. Valamiért úgy éreztem, hogy az apja nem osztja a véleményemet. – De ez a mai egyszeri alkalom volt. Sosem szoktam ilyesmit csinálni.

Ki tudja, miért, erre Ben is felfigyelt. Rám nézett, barna szemében mintha vidámság csillant volna.

– Valóban? – kérdezte. – Akkor hogyhogy már másodszor látjuk ebben a kávézóban, hogy ráöntöd valakire az italodat?

Két héttel korábban

1

VÖRÖS KÓD

BELSŐ: EGY PINCEKOCSMA A SOHÓBAN – NOVEMBER 16.,
PÉNTEK, 22:00

EVIE egy kisebb csapat jól öltözött huszonéves között áll, kezében kopott műanyag pohárban a ház fehérbora, és bólogatva hallgatja a többiek csevegését. Rápillant a telefonjára, közel sem annyira titokban, mint azt becsicscentve gondolja.

Sarah: mindhármótoknak elküldöm e-mailben a prezentációt, hogy megtervezhessétek a jövő hét végi megbeszélést. figyeljétek a postátokat!

Maria: szívesebben szerveznénk meg magunk a leánybúcsúdat

Jeremy: ami nem jelenti azt, hogy szívesen megszervezzük

Sarah: de így TUDNI fogjátok, mit szeretnék. ha már itt tartunk, beszélhetnék a kísérődről, Evie?

Visszacsúsztottam a telefonomat a táskámba. Amióta eljegyezték, Sarah állandóan arról akart beszélni, hogy ki lesz az esküvőn a partnerem. Mintha valamilyen feltételt figyelmen kívül hagytam volna.

Amint újra a társaságomban lévő két, fájdalmasan trendi fiatal nőre fordítottam a figyelmem, két dolog tűnt fel: 1. gyönyörű, makulátlan, ránctalan bababőrük van; és 2. sokkal

jobban becsíptem, mint gondoltam, annak ellenére, hogy ragaszkodtam a hárompoharas szabályomhoz.

Ez volt a baj ezekkel az ivászatokkal. Havonta egyszer a tévés és filmes tehetségkutató ügynökségeknél dolgozó asszisztensek összejöttek egy London központjában lévő, mindig más, de egyformán rémes kocsmában kapcsolatépítésre (értsd: pletykálni). Ezeken a szeánszokon sosem volt ennivaló, ellenben bőségesen folyt egy bizonyos fajta fehérbor (a legolcsóbb). Csak azt tudtam feltételezni, hogy a jelenlévők közül mindenki más túl fiatal ahhoz, hogy felnőttként megtapasztalta volna a másnaposságot, így hát olyan szerencsések, hogy nem tudják, milyen azzal az érzéssel felébredni, hogy az embert mind a huszonkilenc éve egyenként arcul csapja.

Ezzel szemben én... Volt egy tojásos szendvicsem a táskámban, és alig vártam már, hogy megehessem, csak a megfelelő alkalomra lestem. Míg a praktikus oldalam azt mondta, valaminek lennie kell a gyomromban, azt is elismertem, hogy a normális emberek valószínűleg nem csomagolnak maguknak szendvicset a kapcsolatépítő bulikra.

Az egyik lány, Jodi félresöpörte az arcába lógó szőke haját, és rám mosolygott, amitől az az érzésem támad, hogy kettőnk közül én vagyok a fiatalabb. Mintha kérdezett volna valamit. Az egyik legnagyobb ügynökségnél dolgozott, és azok közé tartozott, akik úgy szedegették össze a pletykákat, akárha pénzt gyűjtögetnének.

– Bocs, mit mondtál? – Megmarkoltam a műanyag borospoharamat. Nem is olyan régen még én sem egyedül jöttem ezekre az estékre.

– Körbeviszem a kis Geraldine-t, és bemutatom a menő embereknek – felelte Jodi. Azzal a vontatott londoni kiejtéssel beszélt, amelynek minden egyes szótagjától egyre inkább vidékinek éreztem magam.

Odafordultam a kerek szemüveget viselő tinihez. Hosszú

hajának zömét zilált kontyba tekerte, míg a többi kócos tincsekben lógott, amivel azt üzent: *Nézzétek, mennyire nem izgat, hogy nézek ki!* Farmert viselt, és egy fehér pólót, amelyen nagy fekete betűkkel a *Greta Gerwig* felirat állt. Én is rögtön akartam egy ilyet, bár sohasem leszek olyan menő, hogy fel is vegyem.

– Hol gyakornokoskods? – kérdeztem tőle.

Egy pillanatra csend lett.

– Evie, te zakkant! – nevetett Jodi. – Geraldine asszisztens.

– De hát még gyerek! – Hiába haraptam az ajkamba, ez már kicsúszott.

Geraldine mély torokhangon felnevetett, és a mellkasára szorította a kezét.

– Köszönöm. Szinte már ősidők óta asszisztensként dolgozom. – Suttogássá halkította a hangját. – Az az igazság, hogy már huszonhárom vagyok. Attól féltem, hogy mindenki túl öregnek tart majd.

– Egy nappal sem nézel ki többnek huszonegynél – vágta rá Jodi automatikusan. Szerettem volna megfogni Geraldine vállát, és megmondani neki, hogy gyakorlatilag még ott a tojáshéj a fenekén. De nem tettem, ehelyett újra belekortyoltam a boromba.

– Geraldine a Geoffrey és Turnernél van – közölte Jodi jelentőségteljesen, amit én gondosan elengedtem a fülem mellett.

A Geoffrey és Turner kicsi, de tekintélyes ügynökség volt, amely forgatókönyvírókkal foglalkozott. Néhány éve ők voltak a William Jonathan Montgomery & Fiai Forgatókönyvírói Ügynökség konkurensei. De mostanában azokat az írókat képviselték, akik presztízsre vágytak, mi pedig... Nos, egy nap majd visszazökkenünk a régi kerékvágásba.

– Geraldine új kollégája, Ritchie neked régi barátod, ugye, Evie? – erőltette Jodi a dolgot. Képtelen volt leállni. Amióta

megtudta, hogy még abból az időből ismerem a srácot, amikor simán Rickynek hívták, sohasem hagyta ki a lehetőséget, hogy megpróbáljon több információt kicsikarni belőlem. A volt pasim unikornisnak számított a szakmában, ugyanis egyedülálló volt. Ami miatt Jodi radarja tévedhetetlenül befogta. Elárulhattam volna neki, hogy Ricky az a fajta srác, aki mellett a nő a világ legszerencésebb emberének érzi magát. Egészen addig, amíg elég jó vagy neki. Az arcomon kényszeredett mosollyal ismét csak hallgattam.

– Ritchie bámulatos – ömlengett Geraldine. – Biztos vagyok benne, hogy nem telik bele sok idő, és ügynök lesz belőle. Süt róla, hogy üstökösként fog berobbanni a szakmába.

– Hát, ő aligha marad örökké asszisztens – jelentette ki Jodi, a karomra téve a kezét. – Ne aggódj, te is előrelépsz. Csak a te helyzeted különleges.

Jodinak igaza volt, de nem ez aggasztott. *Ricky*t még nem léptették elő, ugye? Összeszorult a torkom.

– Te hol dolgozol? – kérdezte Geraldine. Sóhajtottam, és összeszedtem magam. Előbb-utóbb úgyis megtudja.

– William Jonathan Montgomery & Fiai – feleltem.

Geraldine szeme elkerekedett.

– Ó, szóval te az az Evie vagy!

Ha az ember a legrégebbi asszisztens a szakmában, a hír körbejár.

Megkönnyebbültem, amikor kiürült a poharuk, és visszamentek a bárpulthoz. Újra elővettem a telefonomat, és azt kívántam, bárcsak már péntek lenne, és itt lennének a barátaim. Néha úgy éreztem, hogy megszámlálhatatlan kilométer választ el tőlük.

Evie: SEGÍTSÉG, A SAJÁT GYEREKEIM VESZNEK KÖRÜL!

Maria: hol vagy?

Evie: az asszisztensek ivászatán

Evie: gyerekek között

Jeremy: Dicky ott van?

Evie: nincs. ő már csak ügynökökkel barátkozik

Sarah: ez jó Evie-nek. EZ JÓT TESZ A KARRIEREDNEK, EVIE!

Jeremy: csendesesen, Sarah!

Maria: nem hivatalosan már te is ügynök vagy, Evie. megvolt a pofa-
vizit. miért nem mész haza? magaddal törődj!

Kinyomtam a telefont anélkül, hogy válaszoltam volna Mariának. Bármilyen terhesnek is találtam ezeket az estéket, muszáj volt eljőnnöm, ha valaha is előre akartam lépni. Mindenkit ugyanaz hozott ide: majd meghaltak, hogy a megfelelő dolgot mondják, a megfelelő emberekkel beszéljenek, és szert tegyenek azokra a bizonyos nélkülözhetetlen kapcsolatokra. Amikor Londonba költöztem, én is ugyanígy éreztem. Csak nem az ügynöki munkával kapcsolatban.

Ha apám most látna!

Tudom, büszke lenne; csak épp meglepődne, hogy a szakmának ezen az oldalán lát. Hogy képviselni akarom a forgatókönyvírókat, ahelyett hogy egy lennék közülük. Csozáldkozna, mi történt azzal a kislánnyal, aki tizenkét éves korában kijelentette, hogy ő lesz a következő Nora Ephron vagy Dorothy Taylor; aki számára az írás ugyanolyan létszükséglet volt, akár az étel vagy a levegő. Azt persze sohasem tudta meg, mit mondott az első ügynök, akinek megmutattam a munkámat.

Egyszerűen nincs hozzá tehetsége.

Megborzongtam. Általában sikerült elérnem, hogy ne gondoljak arra az időre, amikor még írtam, de ezen az estén nehezen ment. *Hét éve vagy asszisztens. Boldog évfordulót, Evie!* Mégis mindig azt mondtam magamnak, hogy szerencsés vagyok. Nem tudtam beteljesíteni a saját álmomat, így most más írókat segítettem ebben. Az egész értelmet nyer majd,

amint előléptetnek ügynökké. Monty mindig azt mondta, hogy még nem állok teljesen készen. Valahogy meg kell mutatnom neki, mit érek.

Odafurakodtam Jodi mellé a bárpulthoz, hogy letegyem az üres poharam. Épp időben, hogy még halljam Geraldine mondandójának a végét.

– Én sohasem maradnék ennyi ideig egy állásban. – Hirtelesen észrevett. – Ne vedd sértésnek – tette hozzá gyorsan.

– Nem Evie tehet róla – jelentette ki Jodi. – A főnöke, Monty nevetséges fickó. – Ezen felháborodtam. Monty mindenki a szakma nagy öregjeként ismerte. Azoknak az időknek az utolsó képviselője volt, amikor az üzletek nagy részét zárt körű klubokban pecsételték meg. Ha arra volt szükség, még mindig le tudott venni a lábáról egy producert, de a világ már elment mellette. Lelkes, fiatal emberek özönlöttek a szakmába, mindannyian veleszületett érzékkel a tartalom iránt. Ez volt az a szó, amitől Monty kiütéseket kapott.

– Zseniális abban, amit csinál – jelentettem ki, miközben tudtam, hogy ezzel ugyanúgy védem magam, mint őt.

– Mindannyian tudjuk, mi az igazi oka annak, hogy maradsz. A juttatások. – Jodi ezt a szót úgy ejtette ki, amitől a közöttünk lévő életkori „rés” egész szakadékká szélesedett. – Egy bizonyos Oscar-díjas forgatókönyvíró, akiről tutira tud valami mocskos dolgot, különben az mi másért tartana ki mellette még mindig?

Jodi elvileg ismerte az összes átcsábítható író. Volt azonban néhány olyan dolog, amit még ő sem tudott Monty értékes ügyfeléről.

Geraldine-nak felcsillant a szeme. – Csak nem Ezra Chesserrel beszélsz? Istenem, milyen? Olyan dögös, mint az Instagramon? Annyira édes, hogy Monica Reeddel jár! A nő vagy tíz évvel idősebb nála, de nem zavarja. Hogy alakul

a nagy filmje? A bevétele felét jótékonyági célra adományozta, nem? Mesélj el mindent!

Miután három éve megnyerte a forgatókönyvíróknak járó Oscart, Ezra azonnal a szakma kedvencevé vált, de ünnepelet híresség csak azután lett belőle, hogy elkezdett járni Hollywood üdvöskéjével, Monica Reeddel. Köszönhetően a vele foglalkozó számtalan pletykalapnak és különféle listáknak, az Instagram-oldalát mára több mint háromezrezen követték. Ehhez persze a megjelenése is hozzájárult: inkább a filmvászonra képzelné az ember, mint a háttérbe.

– Nem igazán mondhatok sokat a filmről – feleltem, egy mosollyal próbálva enyhíteni a szavaimat.

– Ne viccelj, Evie! – kontrázott Jodi, és én hirtelen ismét a gimnáziumban éreztem magam, ahol kigúnyoltak, amiért az órán jelentkeztem. – Barátok közt vagy. Legalább annyit elmondhatsz, hogy igazak-e a pletykák. A nagy Ezra Chester tényleg írói válságban van?

– Szó sincs róla – tiltakoztam, miközben igyekeztem nem tudomást venni a „barátok” szóra összeszoruló mellkasomról. Az elmúlt nagyjából egy évben havonta egyszer találkoztunk, amióta Jodi asszisztens lett. Ez barátságnak nevezhető? Egy részem azt remélte, hogy igen, mert amióta Londonba költöztem, szinte lehetetlennek tűnt a munkahelyen kívül új barátokra találni. És mégis... az egyetlen alkalommal, amikor elmentünk kettesben meginni valamit, felhagytam az óvatossággal, és elárultam neki egy személyes dolgot. Másnap e-mailt kaptam egy teljesen ismeretlen kollégától, amelyben a saját pszichológusát ajánlotta a veszteség feldolgozására. Többször nem mentünk együtt szórakozni.

– Valószínűleg a jótékonyági munka veszi el az idejét az írástól – vélte Geraldine megértően. – Most töltött egy egész hónapot Dél-Amerikában, ahol találkozott azokkal a gyerekekkel, akiket pénzzel támogat. Nem is tudom, hogy csinálja!

– Mi is ezen gondolkozunk – feleltem semleges hangon, és közben azokra a festői szőlőskertekre gondoltam, amelyeket úgyszintén sikerült felkeresnie.

– Mondj valami olyat Ezráról, amit nem tudunk! – nógatott Jodi jelentőségteljes pillantással, mintha Geraldine mindketőnknek az agyára menne. Összeesküvők.

– Hát – kezdtem meggondolatlanul az éhgyomorra megivott sok olcsó bortól. – Az az igazság, hogy Ezra... – Láttam, hogy Jodi visszatartja a lélegzetét. Megszólalt a telefonom.

Elhallgattam; rádöbentem, hogy az ember milyen könnyen elszólja magát. Csak el kellene mesélnem, hogy otthon a barátaim miért hívják Ezrát EKF-nek. És ezzel egy csapásra tönkretenném az ő és az ügynökség hírnevét.

Benyúltam a táskámba a telefonoméért, és a lányok legnagyobb döbbenetére a szendvicset húztam elő. *A pokolba vele!* Kicsomagoltam, és jó nagyot haraptam belőle. Azok, akik abban a hitben élnek, hogy ügynöknek lenni mesés karriert jelent, még nem láttak engem a hónap alatt egy veknivel az utolsó vonathoz rohanni, hogy aztán otthon pirítóst majszoljak az ágyban.

Jodi megköszöri a torkát; zavarban volt. – Nos? Gyérünk, Evie, mesélj!

– Oké – könyörültem meg rajtuk. – Az a helyzet... – Egy pillanatra elhallgattam, amíg eltüntettem a szendvicset. Türelmetlenül közelebb léptek. – A következő munkájától el fogjátok dobni az agyatokat.

Gyomorszájba. Hitetlenkedő arcot vágta.

– Jól van – szólt Jodi színtelen hangon, és most én voltam az, aki kimaradt, amikor ő és Geraldine összenéztek.

Ez van, amikor valaki már hét éve asszisztens. Már eszméletlenül jól csinálja.

Lehet, hogy Ezra egy EKF, de itt soha senki nem fogja megtudni, miért.

Begyömöszöltem az üres csomagolópapírt a táskámba, és előhalásztam a telefonomat. Egy csomó nem fogadott hívásom volt Montytól. Ismerve őt, egy ügyféllel kapcsolatos válsághelyzettől kezdve az öltönytisztítatásig bármi lehetett ilyen sürgős.

Ez egyszer azonban hálás voltam, amiért ilyen követelőző.

– Nagyon sajnálom, de rohannom kell. Muszáj visszamennem az irodába.

Geraldine ránézett a vízálló Baby-G órájára.

– De már elmúlt tíz óra! – mondta megrökönyödve. – És péntek van.

Rávillantottam a legédesebb mosolyomra. – Üdv az ügynökök világában!

– Vörös kód. Rajtam ütöttek. – Monty suttogó hangja különösen visszhangzott. – Te mondtad meg nekik, hogy hol leszek ma este?

– Kiknek? – Utat törtem magamnak a Dean Street péntek esti forgatagában.

– Sam-és-Maxnek. Itt vannak. – Sam-és-Max voltak Ezra új forgatókönyvének a producerei. Mindent úgy csináltak, mintha egyetlen személy lennének, mint egy hidra, amelyet valaki megpróbált megölni, de csupán kettéosztania sikerült, és most így éli tovább az életét. Életemben nem találkoztam udvariasabb emberekkel. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy csak úgy rátörnek Montyra.

– A Pernyében vagy?

– Aha! – sziszegte. – Szóval elárultad nekik, hogy itt vagyok.

Lenyeltem, amit mondani akartam. Monty állandóan ebben a zárt körű klubban volt, épp csak oda nem költözött. Több időt töltött a Pernyében, mint otthon, és aki csak egy kicsit is ismerte, nem az irodában kereste.

– És mind a ketten beállítottak?

– Igen, és előtte még csak fel sem hívtak. – A következő szavait valami zaj nyomta el. *Ez vízöblítés hangja volt?* – Ide kell jönnöd. Vörös kód, Evelyn!

Monty kidolgozott egy titkos kódrendszert, amellyel akkor is a segítséget kérhette, ha ügyfelekkel volt. A sárga azt jelentette, hogy „légy készenlétben”. A zöld a kisebb vész-helyzetekre szolgált. Taxirendelés, ilyesmi. Azt, hogy a vörös kód mennyire sürgős helyzetet jelez, nem lehetett előre megjósolni. Legutóbb az egyik kliens félrenyelt egy húsgombócot, Monty pedig már túl sokat ivott, és elfelejtette, hogy hazautaztam a hétvégére, és Sheffieldből nem tudom megcsinálni a Heimlich-fogást. Az illető ennek ellenére életben maradt.

– Ki kell mentened. – Azt is érdemes volt szem előtt tartani, hogy Monty igencsak drámai tud lenni. Forगतókönyvírókkal dolgoztunk, nem kémekkel. – *A franca!* – Percekig csak női hangokat hallottam a háttérben.

– Monty! Minden rendben?

– Tartd a vonalat – suttopta. A hangok távolodtak. – Gyere, és vigyél ki innen!

– Már úton vagyok. Hol talállok? – A klub Mayfairben volt; egy hételetes épület, úszmedencével a tetőterazon. Még egy gyógyfürdő is tartozott hozzá.

Monty valami lökiképzésről motyogott.

– Bocs, nem értettem.

– Azt mondtam, hogy a női vécében!

– Mi lenne, ha, izé, kijönnél onnan? – vettem fel segítőkészen.

– Nagyon szeretnék, csakhogy beragadtam, Evelyn! Rohadtul beragadtam.

Lementem a metróba; mérhetetlenül boldog voltam, hogy megettem azt a tojásos szendvicset. Valami azt súgta, hogy szükségem lesz a józanságomra.

2

BERAGADVA

BELSŐ: PERNYE ZÁRTKÖRŰ KLUB, HARMADIK EMELETI
BÁR – NOVEMBER 16., PÉNTEK, 23:02

A bár színösszeállítása abszurd módon rikító és izléstelen. A mennyezetre erősített hatalmas filmesdobozokból letekeredett filmszalagok lógnak alá. A bárt citromzöld bojtokkal díszített bíborszín függöny választja el a mögötte lévő étteremtől. Mellette szőke pincér áll ropogósra vasalt egyenruhában. Arrébb fúj egy arcába lógó filmszalagot, és úgy tesz, mintha figyelne.

– Kérem, nekem muzáj észrevétlenül átmennem az éttermen!

A szőke pincér összecsapta a kezét, az arca jóságos és gyakorlott mosolyt öltött, mint aki már jókora tapasztalatra tett szert a Pernye vendégkörének különcségeit illetően. – Miss Summers, tudatában vagyok annak, hogy ön Monty asszisztense, ám ez rendkívül szokatlan kérés. Nem szeretnénk a többi vendéget megzavarni.

Monty a klub alapító tagja volt, így a keresztnevéen szólították, szóval a személyzet tudta, ki vagyok, bár a főnököm nekem nem váltott tagsági kártyát. Így, mivel nem voltam tag, csupán korlátozott jogokkal rendelkeztem. Megtettem minden tőlem telhetőt, hogy olyan embernek tűnjek, aki megérdemli a segítséget.

Tekintve, hogy épp a függöny mögé bújva leselkedtem, ez nem volt könnyű.

A megfigyelőpontonról láttam Sam-és-Maxet, akik egy üres széket közrefogva ültek egy asztal mellett. Felteszem, a szék Montyé lehetett, aki, amint kiszúrta, hogy belépnek az étterembe, bemenekült a legközelebbi mosdóba.

Ha a producerek meglátnak, rögtön tudni fogják, hogy Monty még az épületben van. Valahogy el kellett óvakodnom mellettük, és úgy kimenekíteni Montyt, hogy ne vegyék észre.

– Talán foglaljon helyet a bárban, és várja meg ott Montyt.

Belekapaszkodtam a bíborszín bársonyba, és elkeseredetten törtem a fejem. A producereket csak egy dolog hozhatta ide. Tizennyolc hónappal korábban Ezra Chester aláírt egy szerződést Sam-és-Max feltörekvő filmes cégével, a Kurázi Produkciós Vállalattal a következő filmjükre, egy romantikus komédiára. A legdivatosabb új tehetséget akarták megszerezni a projekthez. Ezrát és az Oscar adta hírnevét. Az a tény, hogy ez a romkom lesz az első a nagy sikere a könnyefakasztó *Vérző szív* után, még vonzóbbá tette.

Amikor lejárt a határidő, a forgatókönyvnek pedig hírehamva sem volt, a producerek felettébb megértőnek mutatkoztak, különösen, amikor Monty megmagyarázta nekik, hogy Ezrának épp most halt meg a nagyanyja. Ám Ezra a következő határidőre sem lett készen, és az azután következőre sem, ők pedig bekeményítettek.

Azóta Sam-és-Max agresszióval határos derűvel hajszolta a forgatókönyvet. Elnézve őket, ahogy ott ülnek egyforma kék öltönyükben, csinos arcukon udvarias kifejezéssel, el sem tudtam képzelni, miért akartak Montyval annyira találkozni, hogy emiatt áthágták a főnököm sarkalatos szabályát, miszerint nincsenek váratlan találkozók. Ezra talán valami rémes dolgot tákolt össze? Egy aprócska részem azt remélte, hogy ez az igazság...

Ugyanis volt valami, amit Sam-és-Max nem tudott imádott forgatókönyvírójáról. Ugyanaz, amit sosem fogok elmondani a Jodi- és Geraldine-féleknek.

Az volt az igazság, hogy Ezra Chester – Oscar-díjas forgatókönyvíró, jótékonykodó szívtipró és a szakma kedvence – egy arrogáns, kiállhatatlan seggfej.

A barátaim azután nevezték el Elsős Kisfiúnak (rövidítve EKF), hogy kiviharzott egy megbeszélésről, mert nem olyan kávét vittem neki, amelyet kért, és csak azt követően volt hajlandó visszatérni, hogy Monty koktélokat ígért neki. A megbeszélés témája a hátrányos helyzetű gyerekek támogatása volt, akik közül néhányan jelen is voltak a szobában. Nagyon kellett vigyáznom, nehogy EKF-nek nevezzem szemtől szembe, bele abba a felháborítóan csinos arcába.

Erről eszembe jutott egy ötlet.

– Megígérem, hogy elmegyek, ha megengedi, hogy elintézek egy apróságot Montynak – mondtam, tudva, hogy a pincér nem fogja visszautasítani a Pernye egyik alapító tagjának a kérését.

A fickó egyszerre tűnt megkönnyebbültnek és aggodalmasnak.

– Olyasmit nem tehetek, ami megzavarná a többi vendéget – figyelmeztetett.

– Nézze! – Igyekeztem leplezni a hangomból kihallható kétségbeesést. – Az az igazság, hogy ha elszúrom, az egy újabb ok lesz a főnökömnek, hogy megtagadja az előléptetésemet. Kérem! – Közelebb araszoltam hozzá, már amennyire a függöny megengedte. – Olyan nőnek nézek ki, akinek van más lehetősége?

A pincér megrázta a fejét – ez sértés volt –, majd olyasmi jelent meg az arcán, amit én biztató mosolynak értelmeztem. Ezután részletekbe menően elmagyaráztam neki, mit is kell tennie.

– Itt van Mr. Montgomery? Mr. Chester épp most érkezett meg, és lent várakozik a VIP-részlegen.

A pincér úgy állt, hogy Sam-és-Max hallja, amikor a kollégájával beszél.

– Gyerünk, gyerünk! – fohászkodtam.

Láttam, ahogy ültükben kiegyenesednek, egymásra néznek, felállnak, és egy emberként elindulnak a függöny felé, ahol rejtőzködtem. Az egyik bojt csiklandozta az orromat.

Miután a lépteik elhaltak a lépcsőn, tízig számoltam, és előbújtam. Átvágtam az éttermen a szemben lévő ajtóig, miközben igyekeztem nem tudomást venni arról, mennyire kirívok onnan a zilált hajammal és a Dr. Martens bakancsokkal.

A női mosdóban halvány, szinte bocsánatkérő fény égett, amelyet arra terveztek, hogy az ember úgy érezze, valami tiltott helyre lép be. A félhomályban alig tudtam kivenni a rézsútosan lerakott rózsaszín csempét, a sok krómot és a többi holmit, amelyek valószínűleg többre kerültek, mint az én egyhavi fizetésem.

Csak az egyik fülkében volt valaki.

– Monty? – szóltam bizonytalanul.

– Evelyn! Mi tartott ennyi ideig? – Monty metsző hangja a hisztéria határát súrolta.

– Most már kijöhetsz, tiszta a levegő.

– Hogyhogy ez nekem nem jutott az eszembe? – Megrázta belülről az ajtót. – Úgy van: beragadtam! – Egy ideig mindketten a kilincset rángattuk, de ez csak arra volt jó, hogy megállapítsuk, igaza van. – Azt hiszem, a zárral van a baj – közölte.

– Megyek, idehívok valakit.

Monty felhördült.

– Rólam fog beszélni az egész klub! Nem tudnád felfeszíteni egy...? – Nyílt az ajtó, mire elhallgatott. Idősebb hölgy suhant be a mosdóba. Rámosolyogtam, és elővettem a telefo-

nomat, hogy küldjek egy rövid üzenetet a JEMS csoportnak, remélve, hogy valaki még ébren van éjfél után.

Evie: tudja valaki, hogyan kell felfeszíteni egy vécéajtót?

Jeremy ügyvédként dolgozik, és gyakran fent van még ilyenkor. Maria egy gasztronómiai magazin szerkesztője; ez a munka nem igényel éjszakázást, kivéve, ha tésztát keleszt. Sarah HR-es, és pontosan 17:30-kor leteszi a lantot, mivel figyelemre méltó ügyességgel menedzseli az idejét. Ő valószínűleg hamar lefekszik.

Láttam, hogy érkezett egy válasz, és már majdnem megkönnyebbültem – amíg el nem olvastam.

Jeremy: miért kellett bezárni?

Evie: 😊 még dolgozol?

Jeremy: csak néhány nem fizetős kliensemnek. egy hajléktalan fickó, akit azért csuktak le, mert az M&S előtt kéregetett. hála istennek egy buzgó hivatalnok megakadályozta a szörnyű bűnesetet

Jeremy: várj csak, te beszorultál a vécébe?

Evie: nem én. Monty

Jeremy: ...

Evie: ne röhögj, légy szíves! ez komoly

Jeremy: bocs. ha Sarah még ébren van, neki valószínűleg akad néhány idegesítően hasznos ötlete. próbáltad szappannal bekenni a zsanért?

Evie: most bármit hajlandó lennék kipróbálni

Jeremy: esetleg megpróbálhatnád otthagyni Montyt

– Megengedi? – Felpillantottam a telefonomról: a nő mosolyogva a mosdókagyló felé intett. Most ismertem fel. Egy Dame volt, hetvenen túli, kifejezetten elegáns nő. Szálegyenes tartás, rövidre nyírt, ősz haj és laza, lebegő ruha, a vállán elegánsan átvett selyemsállal. Kecesség és nyugalom áradt

belőle. Áhítattal pislogtam rá, azután rájöttem, hogy még mindig rám vár.

Hátraléptem. – Elnézést, csak a barátnőmet várom.

Egy férfi vizelésének eltéveszthetetlen hangja töltötte be a helyiséget. A hölgy kezében megállt a rúzs, és felnézett. Én mereven bámultam a hajfonatomat. A zaj folytatódott.

Hát persze hogy Monty az egyetlen olyan helyre ragadt be, ahol nem probléma, ha szólítja a szükség, erre mégis a lehető legrosszabb pillanatot választja.

És a szükség igencsak nagy lehetett. Nem fogta vissza magát. A nő egy filmhíresség volt, és most kénytelen végighallgatni, ahogy Monty nagy élvezettel kiüríti a hólyagját.

A fülkéből kihallatszó legkisebb cseppenések is visszhangot vertek a helyiségben. Végre-valahára elhalt a zaj. A hölgy visszazárta a rúzsát, és a hóna alá vette a táskáját.

Már a kilincsen volt a keze, amikor megtorpant. *Ó, istenem!*

– Néha – szólta a Dame – az embernek egyszerűen muszáj egy jót pisilnie.

Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, nekidőltem a mosdókagylónak, és kitört belőlem a röhögés.

– Nem értem, mi ebben a vicces – morgott Monty.

– Bocs, épp szappant keresek, hogy bekenjem a zsanérokat, de...

– Mindegy, mit csinálsz, de gyorsan csináld! Jó kislány.

– De tényleg a szappan a legjobb...

– Most rögtön, Evelyn.

Lekaptam a luxuskinézetű folyékony szappanos flakont a polcról, és visszatértem a fülkéhez. Miközben a zsanérokat kerestem, úgy döntöttem, kihasználom az alkalmat, hogy a hallgatóságom szó szerint rabul van ejtve.

– Monty – kezdtem. – Miért nem akarsz találkozni Sam-és-Maxszel?

Csend volt a fülkében.

– A kéziratról van szó? – Monty azt mondta, hogy EKF halad az írással. Azt persze nem engedte, hogy én is beleolvassak.

– Végül is idehívhatsz valakit, hogy segítsen.

– Sam-és-Max odakint van, de ha úgy gondolod, hogy ez a legjobb megoldás...

– Nem, nem – visszakozott gyorsan.

– Miért akarnak találkozni veled, Monty? – kérdeztem, miközben szappant nyomtam a zsanérokra.

Hosszú csend.

Megrángattam a kilincset.

– Nagyon be van ragadva – mormoltam. – Tényleg hívnom kellene valakit...

Nehéz sóhaj hallatszott a fülkéből. Hallottam a végcélőke nyikorgását, ahogy Monty ráereszkedett. – Azt akarják, hogy Ezra írjon alá egy szerződéskiegészítést, miszerint három hónapon belül átadja a kész forgatókönyvet. A részben kész nem felel meg nekik, már próbáltam alkudozni. Ügyvédeket emlegettek.

Nagylelkű ajánlat volt, már amennyire egy ultimátum az lehet, különös tekintettel arra, hogy már egy éve futották a köröket. Monty mindenkit biztosított arról, hogy EKF dolgozik a forgatókönyvön, akkor hát mi a gond? Talán EKF zokon vette a hivatalos formát. Eddig minden hosszabbítás becsületszóra ment.

– Ezra megmakacsolta magát? – Volt egy keskeny rés az ajtó és a keret között a zárnál, ahol éppen csak kilátszott a retesz. Odanyomtam egy kis szappant.

Újabb csend. – Nem akartam megkockáztatni, hogy az új határidő említésével elfojtom a kreativitását.

Értsd: Montynak inába szállt a bátorsága, és nem merte megmondani EKF-nek, hogy vége a semmittevésnek. Vettem egy nagy levegőt. – Nem tudja, hogy csak három hónapja van befejezni a forgatókönyvet?

– Annál is rosszabb, Evelyn – felelte Monty, ez alkalommal bosszúsan. – Ha nem adja le, Sam-és-Max visszaköveteli a pénzét, az összeset. Ha ez megtörténik, cseszhetjük.

Elgondolkoztam. Tényleg ilyen rosszul állnak a dolgok? Az utóbbi néhány évben, mivel Monty minden idejét EKF jótékonykodó imázsa fenntartásának szentelte, az ügynökség legtöbb ügyében én tárgyaltam. Elég pontos elképzelésem volt arról, mennyi a bevételünk, bár Monty a céges pénzügyeket jórészt megtartotta magának.

– Azt hittem, jól megy a cég – jegyeztem meg, igyekezve, hogy ne hallja ki a csalódást a hangomból. Ha előléptetett volna ügynökké, többet segíthettem volna.

– Mostanra már jobban kellene tudnod, hogyan működik az üzlet, Evelyn. – Lenyeltem a felháborodásomat, mert tapasztalatból tudtam, hogy semmi haszna nem lenne rámutatni, hogy szándékosan hallgatta el előlem az információkat. – Nap mint nap szorongatnak bennünket a nagyobb ügynökségek. Többé nincs hely a kishalak számára. Ezra az egyetlen adunk, nélküle végünk. Ha nincs kész határidőre, mindketten elveszítjük a munkánkat.

– Hogy micsoda? – Úgy megszorítottam a szappanos-flakont, hogy lejött a teteje. Az egész kicsúszott a kezemből, le a palaszürke kőre, ahol ide-oda pattogva szanaszét fröcskölte a tartalmát.

– Ha nincs forgatókönyv, nincs állás – közölte Monty.

Egy pillanatig csak álltam ott, szappantól csöpögő kézzel, és próbáltam mindezt megemésztetni. A hosszú évek alatt az ügynökség szinte az otthonommá vált. Tisztában voltam vele, hogy a barátaim, mindazok után, amiket az évek során Montyról meséltem nekik, úgy gondolják, Stockholm-szindrómás vagyok. Számomra mégis többet jelentett a munkám annál, hogy megbirkózom Monty bogaraival. Hiszen segítettem összehozni egy-egy írókat a neki legmegfelelőbb

producerrel vagy egy tökéletes produkciós céggel. Továbbá órákat töltöttem a szűk kis irodában a forgatókönyvek szerkesztésével, teljesen belemerülve a munkába, hogy segítsék egy írónak rátalálni a helyes útra. A szerkesztés nem tartozott szorosan a szolgáltatásunkhoz, csak egyszerűen imádtam csinálni. Megerőltető munka volt, de magamra szabtam. Nem tudtam, mihez kezdenék nélküle. Nem tudtam, mi lennék nélküle. Kijózanító gondolat volt.

– Ezrának alá kell írnia a kiegészítést – jelentettem ki gondolkodás nélkül.

– Valóban? – Monty hangjából süttött a gúny. – Mihez kezdenék a bölcs assziszten... – Hirtelen elhallgatott. – Tudod, ez nagy kár – folytatta, hirtelen könnyedebb hangra váltva. – Mielőtt beütöttek volna ezek a kellemetlenségek, arra készültem, hogy beszéljek veled az előléptetésedről.

Nem hittem a fülemnek. *Arra készült, hogy előléptessen ügynökké?*

Kop-kop-kop! A váratlan hangra ugrottam egyet.

– Hahó! Miss Summers! Odabent van még? – Felismertem a pincér hangját, akivel korábban beszéltem. Az ajtó előtt állt. – Két úr van itt, akik Monty után érdeklődnek. – Köhintett egyet. – Valamilyen okból az a benyomásuk támadt, hogy a VIP-részlegen lehet, márpedig a főúr igen kényes a hívatlan vendégekre. – Büntudatosan összerándultam. – Rettenetesen sajnálom, de határozottan ragaszkodik hozzá, hogy ön legyen a segítségünkre ennek a... félreértésnek a tisztázásában, hogy az urak távozhassanak.

– Nem láthatnak így, beszorulva! Szabadíts ki! – sziszegte Monty.

– Egy pillanat! – kiáltottam a pincérnek. – Monty – mondtam halkabban –, ha szólok, nyomd a te oldaladról, oké? Csak bízz bennem! – Megvettem a lábamat.

Kop-kop-kop!

– Kérem, igyekezzen!

– Rendben – mondtam Montynak. – Akkor háromra. Egy. Kettő...

– Hölgyem! Arra kérem, hogy azonnal jöjjön ki, vagy kénytelen leszek bemenni.

Ekkor gyors egymásutánban több dolog is történt.

Először is Monty pánikba esett. Ahelyett, hogy várt volna, amíg kimondom a hármat, belülről nekivetette magát az ajtónak. Ez engem teljesen készületlenül ért, a kezem lecsúszott a kilincsről, és meg kellett kapaszkodnom a szomszédos fülke ajtajában. Mintegy végszóra, a szőke pincér berontott a mosdóba, oldalán Sam-és-Maxszel. Persze pontosan abban a pillanatban, amikor kivágódott az ajtó, Monty kirepült a fülkéből, és úgy szánkázott végig a vizes kövön, mint egy elszabadult ágyúgolyó.

Megbotlott, és elterült a padlón, pont a pincér lába előtt. Dicséretére legyen mondva, hogy lenyűgöző gyorsasággal pattant fel. Lucskos volt az izzadságtól, de lesöpörte a mellényét, hátrasimította a haját, és minden igyekezetével azon volt, hogy ne úgy fessen, mint aki az imént viharzott ki ötven kilométeres sebességgel egy női vécéből. Majdnem sikerült neki.

– Sam, Max, micsoda meglepetés! Csak segitettem az asz-szisztensemnek. *Toalettproblémák* – tette hozzá fojtott hangon, miközben felém intett.

Úgy elöntötte az arcomat a pír, hogy egészen beleolvadtam a rózsaszín csempés falba.

– Örülök, hogy sikerült elkapnunk – szólta az egyik producer, talán Sam. Alapvetően pozitív természete gyorsan felülkerekedett a döbbeneten. – Kis híján szó szerint, hm? Hahaha! Csak a szerződéskiegészítésről akartunk beszélni veled, mivel azt ígérted, hogy mára aláíratod. – *Mára?* Hát mióta ült már Monty ezen az ügyön?

Monty hanyagul legyintett. – Az asszisztensem intézi. Hétfőn első dolga lesz, hogy találkozik Ezrával. A fickó alig várja már, hogy megmutathassa a kéziratot.

Rámeredtem. Még hogy én? Ez csak valami tévedés lehetett. EKF rám nem hallgatott. Az ő szemében nekem csupán két feladatomból volt: 1. egyeztetni a találkozókat, és 2. rávenni őt, hogy azokon megjelenjen. Ha már ott volt, nekem nem maradt több dolgom, Montyn volt a sor a költséges ebéd-, vacsora- és koktélmeghívásokkal, amelyek során elő szokott hozakodni az olyan unalmas témákkal, mint hogy ugyan mikor készül el az a forgatókönyv, amiért EKF már előre felvette a pénzt.

Monty derűs arcán megnyugtató mosoly ragyogott. Nálam nem ért célt vele.

–Már beleegyezett, hogy aláírja, szóval nem kell aggódnod, az egész csupán papírmunka – mondta nekem a bölcs, jóindulatú ügynök képét öltve magára, aki az ideges beosztottját igyekszik megnyugtani. A munkámhoz hozzátartozott, hogy meg sem rezzenek, amikor a főnököm nyilvánvaló hazugságot mond. – Nincs más dolgod, mint a kezébe adni a tollat. – Kék szeme felcsillant. – Jó gyakorlat az előrelépésedhez.

–Az előrelépésemhez? – ismételt meg. Monty szinte észrevehetetlenül bólintott. – Persze – jelentettem ki készségesen, és gyorsabban kezdett verni a szívem. Szóval az előbb komolyan mondta. Tényleg kinevez. Már ha a cég túléli az ügyet.

–Nos, van még valami? – édeklődött Monty, meghúzgálva az inge kezelőjét, és jellegzetes mosolyával úgy nézett Sam-és-Maxre, mintha minden el lenne intézve.

–Csak egyetlen dolog. – A producerek tekintete végigsiklott Montyn. – Mi ez a ruhádon?

Monty mosolya lehervadt, amint végignézett ázott-lucskos öltönyén.

A pincér felvette a földről a kiürült flakont. A műanyag behorpadt, amikor a főnököm rálépett. – Ez alighanem masszázsolaj, uram.

A megállapítást csend követte.

Az étteremből beszűrődő fényben fényes ösvény csillogott, akár egy csiga nyoma; a vécéajtótól vezetett odáig, ahol most Monty állt, olajjal átítatva. *Ó, ne!* Rossz flakont vettem le a polcra. *Miért van egy zárt körű klub éttermi mosdójában masszázsolaj? Pfuj!* Megborzongtam. Sam-és-Max feszengő arc kifejezéséből ítélve ők néhány lépéssel előttem jártak.

– Tudod, mit? – szólt az egyikük. – Azt hiszem, ez nem a legalkalmasabb idő.

Erre Monty felélénkült.

– Akkor talán majd legközelebb – felelte minden méltóságát összeszedve. – De előtte telefonáljatok.